

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Blahoslavení chudí Duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ Mt 5,3

▲ Píseň 370 *Jak čerstvých vod jelen žádá*

Modlitba: Hospodine, svatý a věčný Bože, Pane náš, chválíme Tě a vzdáváme Ti díky, neboť v Tobě je svatost a ryzost, po kterých toužíme, ale které nemáme a neznáme. Ty nás milostivě zachovááš při životě a dáváš nám naději, že naše zmatené životní příběhy přece zapadnou do nějakého smysluplného celku. Ty tvoříš svazky mezi námi, tvoříš z nás jeden organismus, jedno společenství. My ovšem tolikrát ze své pýchy, hlouposti, omezenosti, ze svého hříchu právě ty nejcennější vztahy narušujeme a zrazujeme. Pane, dej nám svého Ducha důvěry, pravdy a věrnosti, abychom dovedli držet při sobě a stát jeden při druhém. Požehnej tomuto společenství. Amen.

Čtení: Sk 2,1-13

▲ Píseň (Svítá) 278 *Přijď již, Duchu Stvořiteli*

Text: 1 K 12,1-27 Kázání:

Lidské společenství je jako živý organismus. Krásný obraz, nádherné přirovnání. A lze ho vztáhnout na jakékoli lidské společenství hodné toho jména, počínaje rodinou až po stát nebo celosvětovou lidskou rodinu. Obraz těla, které žije, těla, ve kterém jednotlivé rozmanité údy a orgány spolupracují a vzájemně se doplňují, ten obraz nás může inspirovat, upamatovat na to, že jsme rozdílní (až tak dalece, že jedni druhým nemůže úplně porozumět), že ovšem jedni bez druhých nepřežijeme, že bez vztahů je naše existence nesmyslná, že jsme součástí něčeho většího. A pro život toho organismu jsou podstatné právě naše vnitřní vztahy - vzájemná úcta, ocenění, pozornost, kterou jedni druhým věnujeme, ochota vzájemně si posloužit, pomáhat. Máme – jako ty údy či orgány těla – pečovat jeden o druhého! A jedni s druhými *sympatizovat* (doslovně přeloženo) – „Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.“ To platí pro jakékoli pravé lidské společenství. Tím spíše pro církev, pro křesťanský sbor!

Je poněkud smutné, že tak krásný obraz rozvine apoštol před korintským sborem, aby jim ukázal, že tělo jejich společenství je nemocné. Probíhají v něm rozkladné procesy nezdravé pro živý organismus. Jako by mezi údy těla docházelo k roztržce. Dochází k rozdělení ve sboru – někteří se cítí významnější (jsou považováni za významnější) a jinými pohrdají (anebo ti druzí sami se považují za méněcenné). Možná to rozdělení všichni přijímají a nikdo neprotestuje, ale je to špatně. Ano, jsme rozdílní a rozdíly mezi námi jsou patrné, ale nesmí se stát příčinou rozdělení anebo jakési hierarchie, pokud jde o čest a důstojnost.

Většinu z nás v našem sboru se může zdát tento problém odtažitý, ale za úvahu stojí, že si ho korintští také nebyli vědomi. Pro ně bylo všechno v pořádku. A také, že ona významnost či důležitost může mít poměrně nenápadnou podobu. Nemusí jít o nijak záměrně pěstěný kult osobnosti. Stačí, když se jedinec nebo skupina ve sboru dostává opakovaně do středu pozornosti. Může to vypadat docela přirozeně, logicky a odůvodněně. Ale zároveň můžeme na okraj odsouvat někoho jiného, koho (třeba i neúmyslně) přehlízíme. Tak rozumím varovné apoštolově poznámce: „Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.“ Okolní světské prostředí na nás působí. Se svými zájmy, preferencemi, měřítky. Uvažte, kdo čím na sebe v sekulární společnosti strhává pozornost, komu se dostává většího zájmu než jiným. Dětem? Jaké schopnosti jsou vyzdvihovány. Manažerské? Co (kdo) zjevně přitahuje, jeví se jako strašně důležité (důležitý), do čeho (do koho) vkládáme naději, může být pouhou modlou. - - No, není to vlastně osvobozující?

Každý člověk ve společenství má nějaký dar, něco cenného ostatním přináší, každý tu má své místo, každý zasluhuje stejné úcty. Ano, ale dary jsou přece rozdílné a přínos pro ostatní je přece také u každého rozdílný! Máme přece zkušenost s tím, co znamená pro společenství charismatická osobnost, ještě navíc sloužící s horlivostí a nasazením! Docela jistě - ale každý z nás je jen částí toho tajemného organismu, nikdo z nás nedokáže posoudit, jakou roli kdo skutečně hraje a jak je pro Boží dílo nepostradatelný. Někdy se z dlouhodobého hlediska dílo některých mimořádných jedinců neukazuje až tak šťastně... Jistěže, jestliže naše společenství někoho ztratí, odejde-li někdo, pocítíme s různou intenzitou to vzniklé prázdné místo. To je dáno naším osobním vztahem k tomu člověku. Ale z Božího

pohledu na život církve, z hlediska těla Kristova a jeho života, to nedokážeme plně posoudit. - - No, není to vlastně osvobozující?

V Korintě byli někteří členové významnější. Zdá se, že především ti, kdo měli dar „rozličných jazyků“. Nevíme přesně, oč šlo; „mluvit ve vytržení“ už je pokus o výklad. Podstatné je, že tito lidé se cítili jako mimořádně duchovně obdařeni. Pro ně ten zvláštní dar jazyků je přímo důkazem, že už jsou v nebeském království, mají nebeské občanství, zatímco jiní (obyčejní členové sboru) k němu ještě nedosáhli. Apoštol nepopírá, že někdo má obdarování, které jinému schází, ale zásadní je naprostá rovnost všech členů společenství – a ta je dána křtem a účastí na večeři Páně: „Všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.“ Křest je udělením nebeského občanství a v kruhu při večeři Páně ochutnáváme společenství s Kristem v království jeho a našeho nebeského Otce (ještě to dnes před stolováním uslyšíme ze slov Písma). K večeři Páně nepřicházíme v řadě, neřešíme, kdo přistoupí první a kdo druhý, kdo poslední, kdo je a kdo není hoden. Stojíme v kruhu. A prosím vás: být tady nahoře na stupínku není významnější než přijímat tam dole u piana! Doufám, že to nikdo tak neprožíváte!

Rozdílná jsou ta jedinečná obdarování, kterých se nám dostává. A protože je nikdo nemá jen tak pro sebe, nýbrž pro společný prospěch, tak je apoštol jednou nazývá pracemi, jindy službami. Zčásti jsou dány našimi vrozenými vlohami či nadáním, ale především se rodí a rozvíjejí pod vlivem Kristova Ducha. Jeden a týž Duch, jeden a týž zdroj v evangeliu vede k rozmanitým projevům a službám. Není žádný jiný, lepší zdroj, který by někomu byl přístupný a jinému nedosažitelný. Zdrojem a měřítkem skutečných duchovních darů je Ježíš. Možná, že korintští více hledí na vyvýšeného, božského Krista, ale apoštol je vede zpět k pozemskému Ježíši: „Žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: Ježíš buď proklet.“ Z korintských křesťanů to tak nejspíš nikdo neříká, ale někteří se tak – při vši své zbožnosti – chovají. Přehlížejí slabé, nalomené, ztracené – ty, kterých si Ježíš zvláště všímal a které vyhledával. V Ježíšově pozemském příběhu nacházíme to podstatné pro život, pro vztahy s druhými – co je skutečná pravda, pokora, láska... To vyjadřujeme vyznáním: „Ježíš je Pán“. Vidíme z toho, jak apoštol rozumí pojmu „duchovní“ – duchovní je to, co vychází z tohoto zdroje Ježíšova pozemského příběhu (ne, co se duchovně tváří, užívá vznešených slov, vymezuje se vůči tělu a tělesnému – vždyť možná právě proto užije apoštol obrazu společenství jako *těla*; dobře ví o tom, že Slovo se stalo *tělem*). A ještě před sepsáním evangelia zná a vstřebal Ježíšovo „blahoslavení chudí duchem“.

Duch svatý vane, sestupuje, vylévá se (v biblické terminologii). Duch svatý se děje tam, kde v člověku ožívá něco z toho Ukřižovaného a Vzkříšeného. A to probouzí a posiluje důvěru, naději, lásku. To podstatné, na čem stojí lidské společenství. Pane, sešli svého Ducha a nás otevři jeho síle! Amen.

▲ Píseň (Svítá) 119 *Jedno jsme v Duchu svatém*
Večeře Páně, přímluvná modlitba + Otče náš

Pěvecký sbor

Ohlášky

Píseň 374 *Bože, dej, ať Duch tvůj*

Poslání: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme
i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“ Fp 3,20

Požehnání

Píseň 379 *Stvoř srdce čisté*